

Wandeltocht door de duinen tussen Heemskerk en Wijk aan zee op 23 oktober 2021

Kees en ikzelf liepen, rustig keuvelend, ons van geen kwaad bewust, door de duinen en we hadden er net de eerste 2 km opzitten, toen de voorzitter van het genootschap plots achter ons opdook en strak achter ons ging lopen.

“Zou één van jullie misschien een stukje over deze wandeling willen schrijven” vroeg ze, onderwijl poeslief grijnzend.

Nu weten de meeste mannen nog uit hun diensttijd, dat als er vrijwilligers worden gevraagd, de enige goede reactie - als je leven je lief is tenminste - bestaat uit het zetten van één stap naar achter. Doordat de voorzitter zo strak achter ons liep, was die optie niet voorhanden, omdat we dan waarschijnlijk beiden, dóórdát ze zo stak achter ons liep, door haar naar voren geduwd zouden worden, waardoor ze ineens twee vrijwilligers zou hebben én dus twee verhalen.

Ze had hier waarschijnlijk erg goed over nagedacht.

Ikzelf heb de dienstplicht enkel als een van horen zeggen gedeelte in mijn leven meegemaakt, daar ik afgekeurd werd voor alle diensten, maar bij Kees, die nog steeds vaak met commando's optrekt, is dit gegeven in het geheugen gebrand. Zijn eerste reactie was dan ook een kleine stap naar rechts, direct gevolgd door een buiging van het bovenlijf naar rechts en een miniem stapje naar voren. Ja, die commandotrainingen vergeet je je hele leven niet schijnt het. Op deze manier verdween hij binnen twee stappen achter de voorzitter en mij, waarna er voor mij niets anders opzat dan schaapachtig lachend te zeggen dat ik mijn beste zou doen, maar dat ze geen wonderen moest verwachten, daar schrijven niet één van mijn hobby's is.

Deze voorgeschiedenis teken ik hier enkel op, opdat men niet verwacht dat er een flitsend verhaal van een tocht door de duinen tussen Heemskerk en Wijk aan Zee gaat volgen, daar het verhaal onder druk tot stand gekomen is en schrijven nooit één van mijn favoriete bezigheden is geweest.

Verzamelpunt voor de wandeltocht was “De Patatoloog” aan de duinweg. Een patatoloog is niet een soort psycholoog die zich heeft toegelegd op het behandelen van zogenaamde “couch-potatoes” of in goed Nederlands “bankhangers”, maar een uit de krachten gegroeide snackbar, waaraan heel duidelijk is te zien dat er veel zogenaamde goedjaareindjes aan vast zijn gebouwd, afgetopt met een tent van Jamboree formaat. Nadat alle koppen geteld waren vingen we de tocht richting wijk aan Zee aan.

Niet alleen Kees en ik liepen vrolijk keuvelend naast elkaar. Vrijwel iedereen had wel een maatje gevonden waarmee hij of zij een praatje maakte. Tijdens het maken van een praatje is het van belang om minimaal één oog over de zich voor je uitstreckende duinbodem te laten gaan, om vast te stellen of de volgende stap zonder al te veel gevolgen genomen kan worden. In het heetst van de keuvel zal één van de dames dit even achterwege hebben gelaten, daar ze de grote wortels op het pad al gepasseerd was, waardoor ze die ene dunne haarwortel niet opmerkte en ter aarde stortte. Even leek het erop dat het einde reis zou zijn voor haar, maar na een opbeurende actie en woorden, besloot zij niet terug te gaan, maar door te zetten. Het bleek algauw dat er een rib gekneusd was, maar aan het eind van de tocht liep ze, vrolijk pratend over de tocht van haar man naar Santiago, voorop. Sterkte met de gekneusde ribben, petje af en tot de volgende keer.

De tocht leidde ons langs diverse verschillende duinlandschappen en vlak langs twee aan het Tata Steel terrein grenzende meertjes, waar aan de begroeiing te zien is dat hier veel dieren komen drinken. Mensen die hierin geïnteresseerd zijn raad ik zeker aan hier in het voorjaar eens langs te lopen, als de schapen weer in dit gebied worden losgelaten, want als je dat ziet, waan je je zo in een Zuid-Europees land.

Bij aankomst op het strand was het mogelijk een lunch te gebruiken in het toepasselijk genaamde strandhuis “Het Strandhuis”, of de zelf meegebrachte lunch te nuttigen op het strand zelf. De meeste mensen kozen voor het eerste (en terecht, goede hap en snelle bediening), waardoor de aanvang van de weg terug iets later viel dan gepland.

Eenmaal weer onderweg zagen we onze weg verspert door een aantal koeien. Nu is het zo dat langs de weg staande, van de vegetatie kauwende koeien altijd moeiteloos zijn te passeren, maar koeien die gaan herkauwen, gaan daarbij altijd liggen en dat was hier het geval. Twee van de dames lagen op een strategische manier op het pad en de rest stond en lag verspreid in het veld aan zowel rechter als linkerkant van dit pad.

Om de twee op de weg liggende dames te kunnen passeren, zouden er flinke slalombewegingen dienen te worden uitgevoerd, en met die hoorns gelijk badkuipsturen op hun hoofd was dat geen aantrekkelijke optie. Ze hoefde enkel om te kijken om de voorbijsluipende wandelaar per ongeluk te spietsen, zodat enkel een omtrekkende beweging ons voorbij de kudde zou doen geraken. Zo gezegd, zo gedaan, maar niet na het schieten van enkele plaatjes van de dames, waarbij vooral de wimpers bij de blonde van het gezelschap opvielen. Diverse vrouwelijke influencers op het net zouden een moord doen voor zulke natuurlijke wimpers lijkt mij.

Enkele van de medewandelaars hadden hun angsten moeten overwinnen om de kudde te omzeilen en waren blij dat dit achter hun lag of het volgende probleem diende zich alweer aan, paarden op het pad.

Nu hebben paarden geen vervaarlijk uitziende hoorns op hun hoofd, maar ze kunnen een flinke trap verkopen met hun achterpoten, sorry -bénen. Ook kunnen ze een flinke knauw geven met hun tanden, maar waarom zouden ze dat doen? Als deze beesten met rust worden gelaten, zullen ze je enkel een beetje verdwaast aankijken en zich afvragen hoe het in godsnaam mogelijk is hoe je zo lang op je achterpoten kunt blijven staan en lopen. (Ik weet niet of zij zich ervan bewust zijn dat wij het bij hun benen noemen i.p.v. poten.) De kudde splitste zich netjes in twee delen, één aan de linker- en één aan de rechterzijde, zodat er ook hier direct kon worden doorgelopen, want dáár komen we ten slotte voor.

Aan het begin van de wandeling had Ben, de organisator van deze tocht, aangegeven dat het een makkelijk te lopen tocht zou worden, we hoefde enkel de oranje pijltjes te volgen. Groot was dan ook de consternatie toen bleek dat we de weg kwijt waren!

De Kaagweg lag weliswaar nog onder ons met al zijn klinkertjes uit diverse tijden en van diverse grondstoffen, maar dat was niet de weg die we hadden moeten nemen. Terug en zoeken naar de oranje pijltjes. Na ongeveer een meter of 300 was er een afslag naar rechts en een paaltje met diverse pijltjes erop, maar geen pijltje in de kleur oranje die dit pad in wees. Wel een afdruk op het paaltje die het pad in wees, waaruit je kon concluderen dat er ooit een pijltje op deze plek aanwezig was geweest, waarbij we de kleur dan maar zelf invulde als oranje. Die kant dan maar op tot we een volgende paal met pijl tegen komen en dan zien we wel of we gelijk hadden.

En dat hadden we.

De rest van de tocht door dit prachtige duinlandschap verliep zonder al te veel problemen en tegen 16.00 uur kwamen we weer aan bij de patatoloog, waar we, onder het genot van een welverdiende versnapering, terug konden kijken op een geslaagde wandeltocht, waarvoor dank aan de organisatoren.

P.S.

De volgende tocht zal plaatsvinden op 27 november.

Als je erover denkt om mee te gaan lopen, en schrijven is niet echt jouw ding, hou dan in de gaten dat de voorzitter vóór je blijft lopen.

Groetjes en tot de volgende keer

Tejo de Blok